

feestbeesten van de Spaanse costa's, het is allemaal iets conservatiever toch. Ze zoeken de gezelligheid van zo'n dorpje waar ze je in de winkels gedag zeggen, ze willen de oude cultuur en de kunstenaars.'

'Ik heb veel Fransen leren kennen. En ik ben bij Côte d'Orange, het vrouwen netwerk van de Côte d'Azur.' Naar Nederland gaat ze alleen nog om haar moeder te zien.

Op haar scooter rijdt ze de klanten af. Ze begeleidt ook weer bouwprojecten, al gaat het dan om villa's. 'Je moet goed opletten hier. Administratief is het een drama, met veel stempels en een eindeloze hoeveelheid kopieën. Ze bouwen minder goed dan wij gewend zijn. Ik woon zelf in een appartement waar geen enkele afvoer op afschot loopt. In Antibes heb ik meegemaakt dat bij het weghalen van een binnenmuur in een huis een dode boom tevoorschijn kwam. Daar was gewoon omheen gebouwd.'

Verleidingen

Port de la Rague, in de mooie baai van Cannes net buiten Cagnes-sur-mer, is wat je je voorstelt bij de Côte d'Azur. Een haven vol grote jachten, die geboend worden door bemanningsleden in blauwe polo's, een rotsige kust met hier en daar een villa, en boven de diepblauwe zee een stralendblauwe lucht. Waar je maar kijkt zie je hier een naam: Arie de Boom.

Het restaurant serveert als dagschotel een zalm-tartaar met frieten. Aan tafel: **Alex en Mieke de Boom**. Alex' vader, Arie, had in Nederland een bedrijf met pleziervaartuigen en jachthavens opgezet en voer in de jaren zeventig met zijn familie op een loodskotter naar de Franse zuidkust. 'We besloten gezamenlijk hier een activiteit te beginnen', zegt De Boom. 'We zagen dat er mogelijkheden waren. De Fransen deden het op hun Frans: op een stoel zitten en afwachten of er klanten komen. De markt groeide zo hard, we konden onze ogen niet geloven.'

Eind jaren zeventig konden ze deze haven kopen. Binnen tien jaar groeide De Boom uit tot het

Ik zeg altijd tegen mensen die zich hier willen vestigen: kom eens terug in de winter. Dan zie je hoe het echt is

PC 't Hart (47), bankdirecteur in Valbonne

Onze klanten zijn zeer actieve mensen die weten wat ze willen. En per definitie zijn ze succesvol

Alex (60) en Mieke (59) de Boom, eigenaren van jachthaven Port de la Rague

grootste watersportbedrijf ter wereld. Nog weer wat later, bij de Europese eenwording, kwam de terugslag. De Boom moest zijn schepen met btw gaan verkopen: weg prijsvoordeel voor klanten uit andere landen. 'We hebben ons motto veranderd', zegt hij. 'Niet het grootste, wel het mooiste watersportbedrijf ter wereld.' In 2008, toen de collega's klappen kregen, was zijn bedrijf al afgeslankt. 'Bij het uitbreken van de crisis hadden wij niet meer dan vier boten op voorraad.'

De schepen die hij verkoopt kosten tussen de 50 duizend en 5 miljoen euro. 'Dat zijn behoorlijke bedragen. Onze klant is per definitie succesvol en weet wat hij wil. Je kunt wat van hem leren, over omgang met mensen, over bedrijfsstructuren. Er zijn er heel wat die vrienden zijn geworden. Met de Nederlandse gemeenschap hebben wij weinig van doen', waarschuwt De Boom. 'Het grootste deel hoort niet bij onze doelgroep.'

Op de werf werken vijftig mensen. 'We begonnen met een kader uit Nederland, maar dat bleek geen succes. 'Binnen twee jaar waren ze Fransers dan Frans. De verleidingen zijn hier groot.' In twee Smarts worden we rondgereden. Langs de jachten - 'bemanning is vaak een gevoelig onderwerp' - aan de lange steigers, langs de klassieke Riva op de wal, een sierlijk Italiaans kajuitbootje dat wordt opgeknapt. In zijn jeugd deed De Boom mee aan speedboottraces, hij heeft nog een poster van stripfiguur Michel Vaillant bij de zes uur van Parijs. Tegenwoordig rijdt hij in een MGB wedstrijden voor oldtimers.

Mieke de Boom wijst naar een villa met torentje, even boven de haven tegen de helling gebouwd. 'Daar wonen we', zegt ze. 'Zo kan ik vanuit mijn keukenraam de haven in de gaten houden.'

Niet meer dan een enkel jacht heeft een Nederlandse thuishaven op de achterplecht. 'Het is puur internationaal', zegt De Boom. Wel wil hij zich met Holland Yacht Experience meer toelagen op de verkoop van Nederlandse schepen. 'De mensen willen duurzame boten die economisch zijn in brandstofgebruik en hun waarde houden. Dan kom je toch uit bij de Nederlandse jachtbouw.'

COLUMN

THOMAS VAN LUYN

Boot

Het was een warme dag, ik had hard gewerkt (waarschijnlijk aan een column te uwer leesgenot) en ik wilde het opgedane zweet afdouchen. Ik draaide de warme kraan open en een vervaarlijk donderen zwelde aan vanuit de ketelkast.

Mijn verwarmingsketel is manisch-depressief. Soms geeft hij een hopeloos piezelstraaltje, andere keren gromt hij als de Velsense hoogovens. Dan schudt en rommelt de ketel van boemedebodem en lijkt hij op het punt van exploderen. Dat doet hij niet, hij spuit alleen kokendheet water in overvloed, veel guller dan anders, dus ik tolereer zijn bipolaire stoornis, want hé.

Wel douchte ik wat gehaaster dan anders, de ketel leek extra boos die dag. Ik was klaar, draaide de kraan dicht en

boem

Mijn vrouw gilde van beneden mijn naam en ik gilde terug. Wij vroegen elkaar of wij nog heel waren, konden dat bevestigen en ook dat de kinderen nog heel waren en dat eigenlijk het hele huis nog heel was. Verdwaasd staarde ik naar de niet-ontplofte ketel. De enige verklaring was dat er iets enorms op het dak was gevallen, misschien een vliegtuigmotor, dus ik klauterde nat en naakt door het dakluik naar buiten.

Het sneeuwde, wat gezien het zomerse weer best vreemd was. Bij nadere inspectie bleek het een soort pluizige materie te zijn, die ik - vraag me niet hoe - herkende als isolatiemateriaal. Zover het oog reikte, dwarrelden de vlokken neer. Een brandlucht prikte in mijn keel. Even was alles doodstil. Toen zwelden langzaam van alle kanten sirenes aan. Ik riep wat over en weer met mensen op balkonnetjes (die net als ik iets anders aan hun kop hadden dan mijn naaktheid). Niemand wist hoe of wat.

Ik schoot iets aan en rende de straat op. Het sneeuwde nog steeds en iedereen wisselde opgewonden informatie uit. Ik kwam het volgende te weten:

1. Er was een huis ontploft.
2. Nee, het was een autobom.
3. Er was brand.
4. Er was geen brand.
5. Nee, het was een woonboot.

Ik sprong op mijn brommer en racete naar mijn zoon, die bij een vriendje in de buurt speelde. De ontploffing bleek inderdaad een woonboot. Vlak bij de speeltuin. Tegenover een basisschool. Naast de naschoolse opvang. Overal renden ouders met strakke grimassen.

Het vriendje woonde op veilige afstand, dus ik was niet in paniek. Ten onrechte, zo bleek, want ze hadden op het punt gestaan om naar de speeltuin gebracht te worden - langs de woonboot. Als ze vijf minuten eerder... enfin. De kinderen leken niet geschrokken, de moeder van het vriendje mimede achter hun rug dat ze had gedaan alsof er niks aan de hand was. Ik trok mijn beste niks-aan-de-handgezicht.

Andere ouders hadden op dat moment vergelijkbare ervaringen. Door een godswonder hadden bijna alle kinderen die dat moment langs die woonboot hadden kunnen lopen, dat niet gedaan. Bijna. Eén jongen van 15 had er net langs gefietst en was als een lappenpop door de lucht gegooid.

Terwijl de traumahelikopter over mijn hoofd vloog, zwengelde ik mijn smartphone aan. De nette nieuwswedsten hadden nog niks, maar GeenStijl had tien minuten na de ramp al het woord 'opblaasboot' bedacht.

Als de nood aan de man is, doet iedereen waar hij het beste in is.